

Határtalanul program

EGY NEMZET FIAIKÉNT KÖZÖS ÉRTÉKEINK NYOMÁBAN – BARANGOLÁS ERDÉLYBEN

2022. május 15-20.

Pályázati azonosító: HAT-19-01-0811

**A Kőrösi Körül iskolaújság rendkívüli különszáma – beszámoló a
Határtalanul program eseményeiről**

HATÁRTALANUL!

Előzetes feladatok

Előkészítő órák, iskolai vetélkedő, múzeumlátogatás

A Határtalanul programhoz kapcsolódóan a tanulmányi kirándulás előtt részt kellett vennünk néhány programon.

Először az előkészítő órákon megismerkedtünk úticélunk, Erdély földrajzával, történelmével, néphagyományaival, erdélyi neves személyek életével. Térképen tanulmányoztuk a kirándulásunk útvonalát, megismerkedtünk azokkal a városokkal, településekkel, természeti képződményekkel, melyeket utunk során felkerestünk.

Kíváncsiságunk egyre erősödött az új ismeretek kapcsán, már alig vártuk, hogy indulhassunk Erdélybe.

Ezután egy iskolai vetélkedőn bizonyíthattuk, hogy nem volt hiábavaló a felkészítésünk, mert rengeteg tudást gyűjtöttünk már tanáraink jóvoltából.

A vetélkedőn remekül teljesítettünk, így már zöld utat kaptunk az utazáshoz.

A program részeként jártunk a szolnoki Damjanich Múzeumban is, ahol a népi életmóddal, hagyományokkal ismerkedtünk meg. A múzeumpedagógus azt kérte tőlünk, ha kint járunk Erdélyben, Székelyföldön, próbáljuk meg összehasonlítani az alföldi nép életét a hegyvidéken élő székelyek életével a múltban és a jelenben is.

Utazásunk előtt még egy vállalkozásunkat teljesítettük. Adományokat gyűjtöttünk a csíkcsomortáni iskolásoknak és az ott élő Csibész Alapítványos gyerekeknek. Rengeteg minden gyűlt össze: édesség, ruhák, könyvek, játékok, iskolai felszerelés, tartós élelmiszerek. Nagyon büszkék voltunk, hogy így tudtunk segíteni az ott élő magyar gyerekeknek.

A sok előkészület során már szinte Erdélyben érezhettük magunkat, de azért a személyes élményt már nagyon vártuk. Izgatottan pakoltunk be bőröndjeinkbe a szervezőktől kapott úti leltár segítségével.

Tanulmányi kirándulás

Tanulói beszámoló

Iskolánkban már hagyománnyá vált, hogy a 7. évfolyamosok részt vesznek a Határtalanul program keretében egy erdélyi körutazáson.

„Határtalanul” boldogok voltunk, amikor kiderült, mi is mehetünk Erdélybe. A hetedik évfolyamról 35 diákársunkkal vehettünk részt ebben a programban, és utazhattunk Erdélybe egy izgalmas kirándulásra.

Áprilisban kezdődött a szervezkedés, majd a pályázathoz tartozó előzetes feladatok végrehajtása.

Nagyon sok élménnyel, tapasztalattal, ismerettel gazdagodtunk. Emlékeinkről az iskola aulájában rendezett fotó kiállítás, és ez az iskolaújság számol be.

Kirándulás Erdélybe

Hajnalban indultunk. Nagyon nehéz volt olyan korán felkelni. Magyarországon még nem sokat nézelődtünk, de a határ után már egyre több és nagyobb hegyeket láttunk. Erdélyben nagyon szép tájak voltak. (Horváth Nikolett)

Május 15-én hajnali kettőkor keltem és nagyon fáradt voltam, de ugyanakkor izgatott is. Hamar elkészültem az indulásra. Fél négykor értünk a sulihoz. (Kovács Boglárka)

Utazásunk első állomása egy templom volt Körösfőn. Ez a református templom egy dombra épült, és fallal van körülvéve. A bejáratnál el lehetett látni olyan magas hegyekig, melyeknek a tetején még hó volt, pedig május közepe volt. A templom kívül-belül gyönyörű. A mennyezeten festett népi motívumokat láttunk fára festve. A falon egy 1600-as évekből származó szőnyeg volt, melyet I. Rákóczi György ajándékozott a templomnak. Néma csendben, áhítattal ültünk ott a padokban. (André Bernadett)

Az első nap voltunk a Tordai Sóbányában. Nekem nagyon tetszett, mert felülről igazán szép látványt nyújtott. Fönről indult lefelé sok-sok lépcső, azon keresztül gyalogoltunk le a bánya aljára. Hatalmas tér volt, és a falakról sókristályok csüngtek le. Még lejjebb volt egy tó is. Fentről láttuk, hogy lehet rajta csónakázni is. (Pádár Kitti)

A Tordai Sóbánya belülről olyan hatalmas volt, hogy belefért egy körülbelül tíz emeletes lift, és egy óriáskerék is. Volt még játszótér, színpad, ajándékbolt is. A levegője nagyon egészséges, főleg asztmásoknak. (Gulcsik Szonja)

A Tordai Sóbánya nekem azért emlékezetes, mert Turza Szanditól kaptam egy szuvenírt, sókristályt. Én ugyanis nem mentem le a bányába, mert nem bírom a zárt helyeket. (Kerekes Kitti)

A sóbányában megkóstoltuk a sót. Nekem ízlett. (Kajtár Dorián)

A sóbányában nagyon jó volt a levegő, de kifelé menet nagy szenvedés volt a sok lépcsőn keresztül felmenni a kinti világba. Tesiből „kértünk” egy-egy ötöst ezért a teljesítményért. (Papp Alex)

Az első nap programjai közül a legizgalmasabb a Tordai Sóbánya volt. Tizenkét emeletet kellett lefelé másznunk egy sótól csúszós lépcsősoron, de megérte. Nagyon szép látvány tárult elénk. (Horváth Nikolett)

A Tordai-hasadékot egy szemben lévő dombról néztük meg. Nem mentünk le túrázni, mert nem volt annyi időnk. Innen azonban gyönyörű volt a látvány. Sokat fotózkodtunk. A domb tetejére építettek egy lecsúszó drótkötél-pályát, de mi nem próbáltuk ki. Kárpótolta bennünket a táj szépsége. Megismertük a Szent László legendáját, mely ehhez a hasadékhoz kapcsolódik. Miután kigyönyörködtük magunkat, tovább indultunk Torockóra. (Szolnoki Boglárka)

Torockó olyan település, mint nálunk Hollókő. Szinte minden ház múzeum. Tettünk itt egy nagy sétát. Megnéztük a falu közepén található állattatót, a jellegzetes népi stílusú házakat, és megkerestük a Kissikátort. Azon keresztül jutottunk vissza a község központjába, ahol két templomot is láttunk. A táj is gyönyörű. Háttérképnek ott van a Székelykő-hegy, mely olyan magas, és széles, hogy miatta kétszer kel fel a nap. Sajnos ezt mi nem láthattuk. (Bathó Anna)

Az első napi szállásunk Nagyenyeden volt. Nem voltam elragadtatva a helytől, mert nagyon retró volt. Egy éjszakát azért ki lehetett bírni. Este a vacsi után kaptunk egy kis szabadidőt, és bújócskáztunk. Nagyon sokan benne voltak ebben a játékban, így nagyon jól éreztük magunkat. (Ujvári Bence)

Másnap a reggeli után megnéztük Nagyenyed belvárosát. Sajnos a várat csak kívülről tudtuk megnézni, mert éppen felújítják. Ebben a városban található a híres Bethlen Kollégium, ahová még iskolánk névadója, Kőrösi Csoma Sándor is járt iskolába. Bár tanítás volt, de megengedték, hogy bemenjünk az iskolaudvarra, ahol megkoszorúztuk Kőrösi Csoma Sándor emléktábláját. (Csibrány Tamás)

Gyulafehérvár nagyon híres város. Történelem órán emlékszem, hogy már tanultunk róla. A mohácsi csata után nem sokkal Magyarország három részre szakadt, és Erdély önálló rész lett. Gyulafehérvár eddigre lett Erdély központi városa, ahol erdélyi fejedelmeket választottak. Meglátogattuk az érseki székesegyházat, melyben Hunyadi János sírja is található. Koszorút helyeztünk rá, így emlékezve a híres törökverőre. A templomban megtaláltuk még néhány híres ember emléktábláját. (Horváth Petra)

Gyulafehérvár után kicsit csalinkáztunk, mert az autópályáról letereltek minket, és nehezen találtunk vissza a helyes útra, mert nem volt kitáblázva rendesen. Végül mégis eljutottunk Medgyesre, mely egy nagyon hangulatos kisváros. Itt tettünk egy körsétát az óvárosi részben. Láttuk a városházát, a várfalat, egy vártornyot is. (Antal Luca)

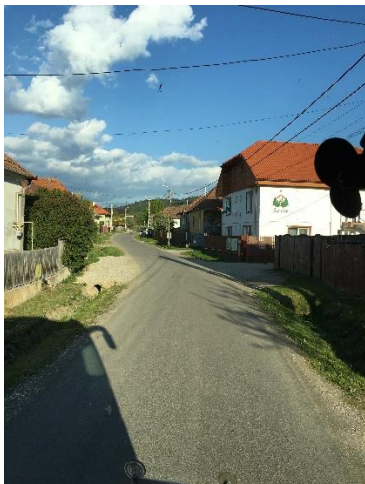
Segesvár egy nagyon régi város. Sok érdekes dolgot tudunk meg róla. Fallal vették körül, és védőtornyokat, bástyákat is építettek hozzá. Olyan erős volt, hogy soha nem tudta ellenség elfoglalni. Néhány ilyen bástya még most is áll. Híres az óratornya, és a közelében lévő egyik házban született a hírhedt Drakula. Kipróbálhattuk a Diáklépcsőt is, mely a hegy tetejére vezetett, ahol a

Hegyi templom , és egy iskola van. Fent gitározott egy bácsi, aki meghallotta, hogy magyarul beszélünk, és elkezdte játszani az „Az a szép, az a szép, akinek a szeme kék...” kezdetű ismert magyar dallamot.

Innen a Petőfi emlékhelyre mentünk. Azt hallottam, hogy valószínűleg ehhez a helyhez közel esett el Petőfi Sándor a segesvári csatában 1849-ben. (Markó Milán)

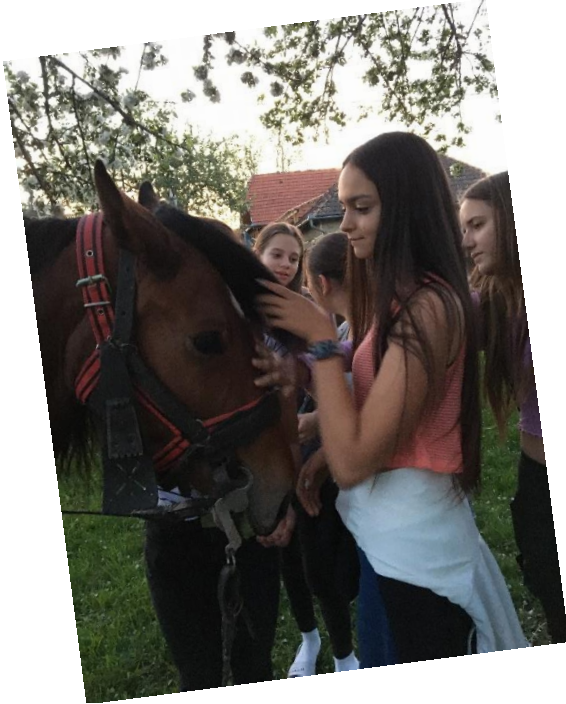

Végre megérkeztünk az állandó szálláshelyünkre. Ez maga volt a csoda. Nekünk volt a legjobb fürdőszobánk. A zuhanytálca csempéből volt kirakva, és egyszerűen gyönyörű volt. Az ételek is mennyeiek voltak. Nekem nagyon ízlett mindegyik. Mindig megettünk mindent. (Sárai Ferenc)

Este bementünk Csíkcsomortán központjába. Kiderült, hogy még nyitva van a helyi kisbolt, és van játszótér is. Találkoztunk egy lovász fiúval, aki sétáltatta a lovát. Itt található egy híres fából készült szobor másolata, a Kárpátok Őre szobor. Nálunk Szilvásváradon van ugyanilyen. (Szerencsés Alexandra)

Másnap hét órakor kellett kelni. Minden nap így volt. Utána nyolc órakor reggeli, majd kilenckor indulás az egész napos programra. Békás-szoros, Gyilkos-tó volt az útirány. Kedves idegenvezetőnk aztán mégis úgy gondolta, hogy próbára tesz bennünket alföldi gyerekeket. Irány a Kis Cohárd-hegy, mely „csupán” 1300 méter magas. (Tandi Rebeka)

Útközben tiszteletünket tettük Madéfalván a székely vértanúk emlékművénél. Szörnyű mézarlást rendezett az osztrák hadsereg egy vezetője, mert a székelyek nem szerettek volna a császári seregben szolgálni. Ők mindig határvédő feladatot kaptak, és azt becsülettel ellátták. Mária Terézia királynő azonban előírta számukra is a kötelező katonai szolgálatot az osztrák császári hadseregben. Koszorút helyeztünk el, és mécseset gyűjtöttünk az itt elesettek emlékére. (Amran Nada)

Kivételes élményben volt részünk a Gyilkos-tónál. Egy „közepes” nehézségű túrán vettünk részt az idegenvezetőnk szerint. Csupán azt felejtette el, hogy mi az Alföldről jöttünk, és nálunk nincs ilyen magas hegy. Nagy nehézségek árán, de feljutottunk a Kis Cohárd tetejére, ahonnan fantasztikus kilátás nyílt le a völgybe. Láttuk a Gyilkos-tavat odalenn a mélyben. Tiszta, friss levegőt szívhattunk be. (Papp Alex)

A Kis-Cohárd-hegy 1300 méter magas, és bizony nehezen jutottunk fel a tetejére. A túra közben a lábam előtt egy fekete sikló kúszott el. Volt, aki nem vállalta, hogy felmászik a hegy tetejére, ezért ők lent maradtak a kinevezett „alaptáborban”. Szerintem kár, hogy kihagyták ezt a fantasztikus élményt! (Markó Milán)

A Gyilkos-tó közelében megmászunk egy nagyon magas hegyet, aminek a tetejéről csodálatos kilátás nyílt. Gyönyörű zöld színekben pompáztak a hegyek körös-körül, és a völgyben láttuk a Gyilkos-tavat, melyből fenyőcsonkok álltak ki. Ez számomra nagyon hangulatos látvány volt. Koni sajnos nem jött fel, mert rendkívül tériszonyos, de azért az „alaptáborig” hőiesen feljött. (Lőrincz Richárd)

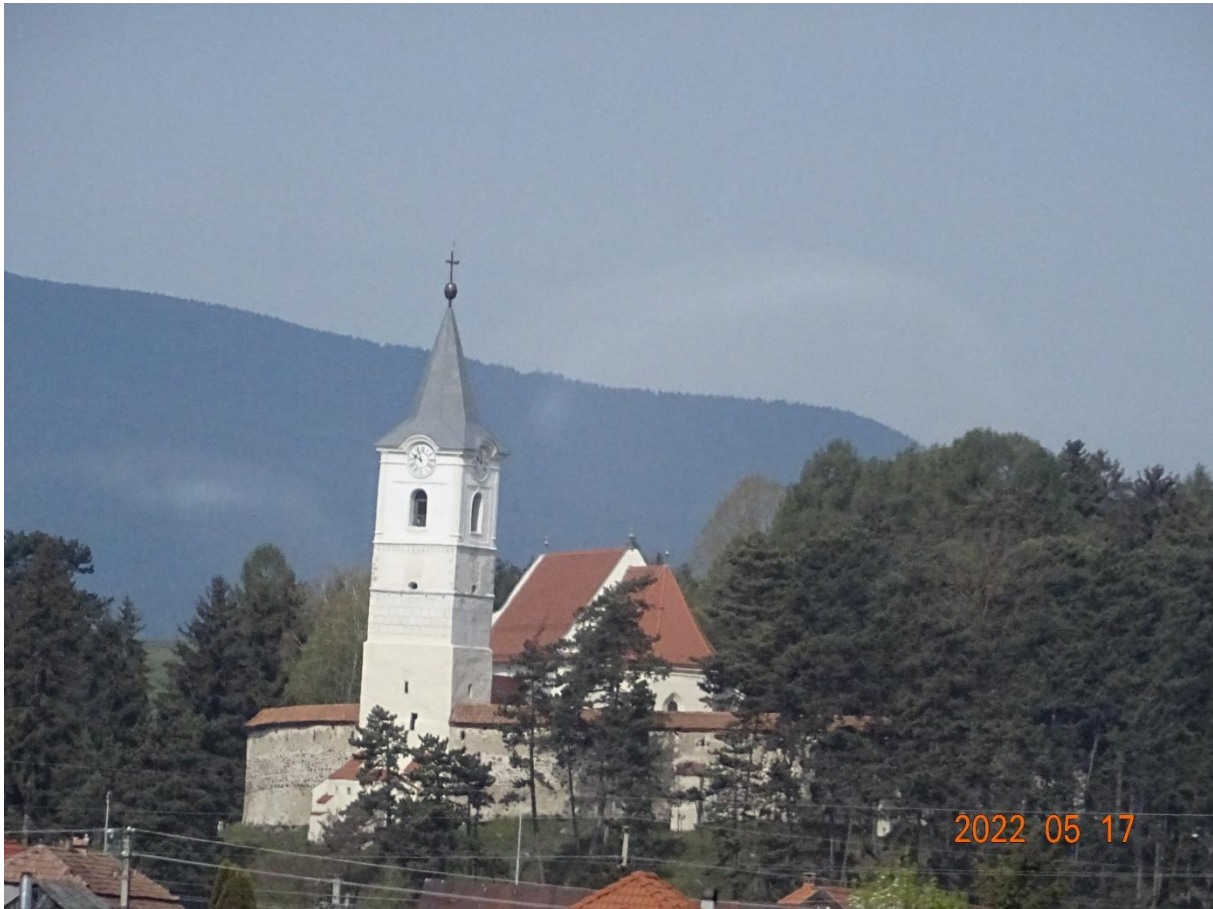
Számomra a kedvenc a hegymászás volt. Állítólag 1300 méterre jutottunk fel. A hegytetőn volt egy nagy kereszt fából, és körbe gyönyörű táj fogadott. Ilyet Magyarországon nem láttam. Fentről láttuk a Gyilkos-tavat, ahová ezután mentünk. Ehhez kötődik egy monda is, hogy hogyan keletkezett a tó, és miért állnak ki belőle a facsonkok. (Csontos Eliza)

Számtalan gyönyörű helyen jártunk Erdélyben. Nekem mindegyik a kedvencem volt. Különösen a Gyilkos-tó, és a Békás-szoros. A Békás-szorosban egészen kicsinek éreztem magam a hatalmas sziklafalak miatt, melyek a szoros két oldalán meredtek a magasba. (Turza Alexandra)

Hazafelé menet messziről néztük meg a Csíkkarcfalvi erődtemplomot, mert már siettünk vacsorázni. Az érdekes programok úgy lekötöttek bennünket, hogy észre se vettük az idő múlását. Itt Erdélyben sok ilyen erődtemplom van, mert sokszor támadt a székelyekre ellenség. Ennek a templomnak az az érdekessége, hogy a várfalba benne van a templomtorony. Mindenhol másutt a templom a várfalon belül van, nem érintkezik a várfallal. Ének órán tanultunk egy dalt, mely ebben a faluban született. A címe: Októbernek, októbernek elsején. (Menkó Bettina)

Negyedik nap hűvös reggelre ébredtünk. A mai napra is izgalmas programok voltak beígérve. Már nagyon vártuk az egyik kedvencünket, a bobozást.

Nagyon klassz program volt Gyimesfelsőlokon a bobbán való lecsúzás. Nagyon tetszett, mert hosszabb volt a pálya, mint amilyeneken eddig voltam. Kacsaringósabb is volt éles kanyarokkal, hullámos pályával. Az időjárás nagyon hideg volt, fagyos szél fújt, de ez nem zavart bennünket, mert az élmény fantasztikus volt. (Amran Nada)

A bobozás volt az egyik legjobb program. Nagyon gyorsan lehetett száguldani a pályán. Gyönyörű környezetben volt a bobbálya, és még a nap is kisütött, bár nagyon hűvös szél fújt. (Markó Milán)

Az egyik kedvencem a bobozás volt. Izgalmas volt ilyen hosszú, kacskaringós pályán lecsúszni. Csak néha fékeztünk, hogy még nagyobb legyen az élmény. Nekem a gyors száguldásban még a baseball sapkám is leesett, ezért visszamentünk megkeresni. (Papp Alex)

A bobozásban az volt a legjobb, hogy önállóan lehetett vezetni a bobot, és sok kanyar volt a pályán. (Lőrincz Richárd)

Csíkszereda egy nagyobb város Székelyföldön. Itt található a Mikó-vár, amely ma múzeumként működik. Két kiállítást néztünk meg itt. Az egyik a néprajzi kiállítás volt, amelyben a székely nép mindennapjaiból láttunk tárgyakat, népviseletet, bútorokat. Néztünk egy kisfilmet a pásztorkodásról, a sajt készítéséről. Nagyon érdekes lehet a hegyekben élni, ahol sok veszély is van. Mutattak egy olyan eszközt, amiben a pásztor aludt, hogy a medve ne tudja megtámadni. Ha jól emlékszem, verebes a neve. A másik kiállítás a vár történetéről szólt. Két vicces filmet is megnézhattünk arról, hogy milyen események történhettek a várban. A lovagteremben beöltözhettünk császári katonának, kipróbálhattuk a dobot, a kürtöt. Ez egy érdekes múzeumi program volt. (Csibrány Tamás)

Egy szép napsütötte délután megleltettük a híres csíksomlyói Kegyetemplomot, majd elzarándokoltunk a Somlyó-nyeregbe, ahol pünkösdkor összegyűlnék Erdély magyarjai, és még Magyarországról, illetve a világ minden tájáról zarándokolnak ide magyarok. Ilyenkor a rengeteg ember ellepi ezt a területet. Most nagyon kevesen voltak itt. A pápa látogatásakor maradt itt egy hatalmas „felirat”, amire közülünk sokan felmáztak. (Tandi Rebeka)

Erdélyben több híres templomot is meglátogattunk. Szerintem a leghíresebb a csíksomlyói Kegytemplom. Az oltár mögött látható egy hatalmas Mária a kis Jézussal kegyeszobor. Sok csodát tulajdonítanak neki. A hívők imádkoznak, és kérik a kegyeszobor segítségét. Ezt a szobrot már a tatárok is el akarták pusztítani, de nem tudták. Nagyon szép, áhítatos volt belülről a templom. Pünkösdkor híres búcsújáróhely. Rengetegen jönnek ide.

A templomtól nem messze van a Kis-Somlyó és a Nagy-Somlyó-hegy. A kettő között van a Somlyó-nyereg. Itt szokták tartani a híres pünködsi búcsút. Ilyenkor a világ minden tájáról zarándokolnak ide a magyar emberek. Mi is felmentünk ide, de most szinte csak mi voltunk itt. A Hármashalom oltárnál szokták tartani a misét. Nagyon szép hely. (Kovács Boglárka)

Késő délután elmentünk a csíkpálfalvi általános iskolásokhoz. Nagyon izgalmas sportversenyt szerveztek nekünk. Számháborúztunk, köteleket húztunk, és egy Farkinca nevű játékot tanultunk meg. Jól szórakoztunk. Vegyes csapatokat állítottunk össze, melyben keveredett a két iskola. A játék után volt még időnk ismerkedni, beszélgetni. Kár, hogy csak ennyi időnk volt a barátkozásra!
(Csontos Gábor)

Az egyik nap végén végre találkozhattunk a csíkpálfalvi iskolásokkal is. Egy közös sportprogramon vettünk részt a helyi sportpályán. Az ottani testnevelő tanár nagyon jó játékokat talált ki nekünk. Számháborúztunk, kötelet húztunk, aztán egy Farkinca nevű vicces játékot játszottunk, aminek nagy nevetés lett a vége. Pihenésképpen beszélgettünk az ottani diákokkal. Nagyon kedvesek, közvetlenek voltak velünk, és fantasztikus érzés volt, hogy mindenki magyarul beszélt. Ezt otthon el sem tudtuk képzelni, hiába mondták a tanárok, hogy itt mindenki beszél magyarul. Furcsa ez az egész, mert Romániában voltunk, és Magyarországtól több száz kilométerre. Más könyvből tanulni ilyen, aztán megtapasztalni a valóságban. (Varga Dóra)

Sajnos gyorsan szaladt az idő, mert már az utolsó előtti nap következett ebből a szuper kirándulásból. Először ellátogattunk egy emlékhelyre, Nyerges.tetőre. Itt zajlott a 48/49-es szabadságharc egyik utolsó csatája. Árulás miatt azonban az ellenség legyőzte a hős magyar katonákat. A csatára emlékezve kopjafákat állítottak az elesett hősökre emlékezve. Az idegenvezetőnk elmondta Kányádi Sándor: Nyergestető című versét. Nagyon megható volt. Utána elénekeltük a székely himnuszt, és koszorút helyeztünk el az egyik kopjafán. Észrevettük az egyik kopjafán egy előző évi koszorúkat.

Ezután egy nagyon érdekes programon vettünk részt. Megnézhettük a gyárban, hogyan készül a Csíki csipsz. Egy gond volt csak, hogy nagyon tömény krumpli illat volt, és az nem tetszett annyira. Egy vezető végigkísért bennünket, és elmagyarázta, hogy hogyan készül a csipsz. Itt Székelyföldön termesztik a burgonyát, vagy ahogy a székelyek mondják pityókát. Ebből készül a híres Csíki csipsz. Egy üvegablakon keresztül láthattuk a gépeket. Hatalmas olajtartályban felforrósítják az olajat, és utána kisütik benne a vékonyra szeletelt burgonyát. Ezután válogatják, de csak kesztyűben tudják megfogni, mert még forró a csipsz. Ezután ízesítik, majd csomagolják. A végén mindenki kapott egy csomag sós csipszet. (Kajtár Dorián)

A következő helyszín mindenki egyik kedvenc programja lett. A Szent Anna-tó sokakat lenyűgözött szépségével. Érdekes a keletkezéséről szóló monda, de a valóság is. Ez ugyanis egy krátertó. Nagyon jól éreztük itt magunkat. Szabadidőt is kaptunk. Gyönyörű, napsütéses idő volt. Le lehetett heveredni a fűre, vagy leülni az egyik partmenti padra, és beszélgettünk. (Málik Dóra)

Nagyon szép látvány volt a Szent Anna-tó. A víz színe pompázatos smaragdzöld volt. A víz szélén keresgettük az ebihalakat. Próbáltuk a kezünkkel megfogni, aztán elengedtük. A parton találtunk apró köveket, melyekkel „kacsáztunk” a víz felszínén. (Papp Alex)

Nekem a Szent Anna-tó tetszett a legjobban. Gyönyörű táj vett bennünket körbe, és kaptunk szabadidőt. Játsoztunk, beszélgettünk, „halásztuk” az ebihalakat. Természetvédelmi terület, ezért manapság már nem lehet benne fürödni. (Keskeny Konrád)

A Szent Anna-tó után átmentünk a másik vulkáni tóhoz, a Mohos tőzegláp bejáratához. Ez a tó ugyanúgy keletkezett, mint a Szent Anna-tó, de már benőtte a növényzet, így elláposodott. Fokozottan természetvédelmi terület, ide csak idegenvezetővel lehet bemenni. Érdekes volt, hogy falapokon lehet közlekedni, mert különben elsüllyedhetnénk. Figyelmeztetett az idegenvezető, hogy ne lépjünk le a falapokról, mert könnyen elnyelhet a láp. Nagyon megnyugtató. Azt is hallottuk, hogy ide bejár a medve, és meg is mutatta a letört faágakat az etetőkön. (Kajtár Dorián)

A Mohos tőzegláp a Szent Anna-tó iker-krátertava. A természetvédelmi területet nagyon védik, csak vezetővel lehetett oda bemenni. Egy nagyon fiatal srác volt a vezetőnk, aki viccesen megjegyezte, hogy „beme gyünk, de nem tudom kijö vünk-e”. Emlegette a medvéket, meg a fekete viperát, és a lápba való lesüllyedést, ha lelépünk a falapokról. Páran meg is ijedtek, mert elég félelmetesnek hangzott. Kántor Alex meg is jegyezte, hogy útközben egyszer majdnem leesett a falapról. (Kerekes Kitti)

A Mohos tőzegláp meglátogatásakor sok érdekes dolgot hallottunk a vezetőnkől. Például a vízben (már az a néhány megmaradt tavacska) nulla a látótávolság, előfordulhat a fekete vipera, mellyel épp reggel találkozott is, bejár a területre a medve, láttunk vízipókokat, sok ritka növényt (gyapjúsás, vörös áfonya, fekete áfonya, kereklevelű harmatfű, tőzegrozsmaring). Nagyon szép és izgalmas volt ez a program. (Lőrincz Richárd)

Erdélyben leginkább a táj fogott meg, mert akármerre néztem, mindenhol változatos volt, nem lehetett megunni. Az egyik érdekesség a Mohos tőzegláp, ahová csak vezetéssel lehet bejutni. Egy fiatalember vezetett bennünket, akitől sok érdekes dolgot tudtunk meg. Például, hogy ezen a területen található vizek savasak, és magas a vastartalmuk. (Kovács Boglárka)

Délután ellátogattunk egy helyi gazdához. Épp akkor ért haza a lovaskocsival, amikor mi is odaértünk a háza elé. Megengedte, hogy felüljünk erre a jellegzetes erdélyi kocsira. Az istállóban voltak tehének, egy kis borjú is, meg disznók, lovak.

Erdélyben sok híres templom van. Még az előkészítő órán hallottuk, hogy Trianon után óriási szerepe volt az egyháznak, mert ő tudott sokat segíteni az Erdélyben maradt magyar embereknek. Ez a mai napig működik. Mi is megismerkedtünk a csíkcsomortáni szállásunk mellett lakó Csibész Alapítványos gyerekekkel. Ők olyan szegénysorsú gyermekek, akiket a szülők nehezen tudnak ellátni, ezért az egyház létrehozott egy olyan helyet ahol nyugodtan élhetnek, nem éheznek, járhatnak iskolába. Az is fontos, hogy ne felejtsek el a magyar nyelvet. Vittünk nekik mi is adományokat, melyeket itthon gyűjtöttünk a számukra. A játékoknak örültek a legjobban. Jót beszélgettünk velük, mert természetesen magyarul beszéltek. (André Bernadett)

Sajnos elérkeztünk az utolsó esténkhez. Rengeteg élményben volt részünk ezen a kiránduláson. Este bepakoltuk bőröndjeinket, és szomorúan vettük tudomásul, hogy holnap reggel indulunk haza. (Bíró Ádám)

A hazafelé úton megálltunk Szejkefürdőn, ahol koszorút és mécsest helyeztünk el Orbán Balázs sírjánál. A sírjához egy székely kapusoron keresztül lehet eljutni. Mónika néni mondta, hogy az utolsó kapu a saját tulajdonú kapuja volt Orbán Balázsnak. Ő arról híres, hogy könyvet írt Erdély földrajzáról, történelméről, néprajzáról.

A sír közelében építették fel a Mini Erdély Parkot, ahol számos híres épület kicsinyített mását lehet látni. Mi is meglátogattuk ezt a parkot, amelyben megkereshettük azokat az építményeket, amelyet mi is láttunk élőben, eredeti nagyságban. (Sőre Kitti)

Csíkszereda – Mikó-vár

Nagyenyed – Bethlen Kollégium

Utolsó erdélyi programunk Farkaslakán Tamási Áron sírjának meglátogatása. Itt mécses gyűjtésével, koszorú elhelyezésével emlékeztünk a híres íróra. Nyolcadikban fogjuk tanulni az Ábel a rengetegben című regényét. (Kántor Alex)

Összegzés:

Erdély szerintem egy gyönyörű és érdekes kultúrával rendelkező magyar hely Románia területén. Az ottani magyarok sokkal inkább magyarok, mint mi, sokkal jobban megmaradt bennük a magyarság. (Lőrincz Richárd)

Az erdélyi kiránduláson az is tetszett, hogy nagyon sok magyar volt, és lehetett velük beszélni. (Papp Alex)

Tetszett, hogy együtt volt az évfolyam, és még új barátságokat is köthettünk. Jobban megismertük egymást így, hogy egész nap, éjjel-nappal együtt voltunk. (Amran Nada)

Erdély nagyon szép volt, izgalmas programok voltak, sokat túráztunk, sok új dolgot megtudtunk. Szerintem érdemes volt elmenni, és én nagyon szeretnék majd egyszer oda visszamenni. (Horváth Nikolett)